

SOFIE SAREN- BRANT

Emma Sköld -sarja • wsoy

SEURAAJA

SOFIE

SAREN-

BRANT

SEURAAJA

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Följeslagaren

COPYRIGHT © SOFIE SARENBRANT 2025

PUBLISHED IN THE FINNISH LANGUAGE BY ARRANGEMENT WITH RIGHTS & BRANDS

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2025

ISBN 978-951-0-51934-9

PAINETTU EU:SSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Matsille ja Matildalle

KYLMYYS RYÖMII ihon alle ja tekee seuraa ahdistukselle. Sormenpäät osuvat ohimolla johonkin märkään. Vereen. Homeenhaju tunkeutuu sieraimiin ja likainen lattia posken alla on karhea.

Ikkunat ovat yhtäkkiä vinossa.

Näkökenttä huojuu ja keuhkot huutavat happea.

Ilma on raakaa ja kosteaa, ja hän kuulee vain oman pinnallisen hengityksensä. Hiiri kipittää ohi.

Kuinka kauan on mennyt siitä, kun häntä iskettiin kovaa päähän ja ovi paukahti taas kiinni? Minuutteja vai tunteja? Aika vain kuluu kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Ulko-ovi on lukossa ja ikkunat peitetty.

Kuolinkammio.

On turha yrittää ulos. Tahtoa on, mutta ei voimaa. Päänsärky on lamaannuttava, ja nälkä ja jano kalvavat.

Pelko muuttuu alistumiseksi. Päivät ovat luetut, elämä tuli ja meni, ei enempää eikä vähempää.

Pimeys on kuin halaus eikä pelota enää.

Tekijä on miettinyt kaiken pienintä yksityiskohtaa myöten. Poliisi ei ikimaailmassa etsi täältä. Vain yksi ihminen tietää, mitä on tapahtunut. Ja vaikeneminen palvelee hänen etuaan.

Avohaava päässä vuotaa edelleen.

Ellei joku pian tule, kaikki on ohi.

Kuolemanajatukset voimistuvat, ja vatsaa korventaa.

Hautajaiset. Viimeiset hyvästit. Kaikki vastaamattomat kysymykset.

Armoton totuus viiltää rintaa kuin veitsi: Voi viedä aikaa, ennen kuin kukaan tajuaa että yksi ihminen on poissa. Taas yksi.

Ja silloin on jo liian myöhäistä.

MAANANTAI 9. KESÄKUUTA

KAIVINKONE SEISOO Ålstenissa keskellä kulmatonttia, ja vieressä kasvava kirsikkapuu on varistanut kaikki kukkansa ja peittänyt maanpinnan vaaleanpunaisilla terälehdillä. Rikostarkastaja Emma Sköld vetää otsaan liimautuneen vaalean hiusuortuvan sivuun. Kesäkuinen iltapäivä on lämmin ja tyyni.

Vaaleanharmaassa puutalossa on punainen tiilikatto, ja julkisivun seinusta on kaivettu auki. Valtava viemäriremontti on yksi niistä syistä, joiden takia Emma ei haaveile omakotitalosta. Ei ainakaan edellisen vuosisadan rakennuksesta, joka vaatii jatkuvaa kunnossapitoa.

Miten hän muka ehtisi sellaista?

Talon omistajat, Seppo ja Eva Koskinen, tuntuvat olevan sitä lajia, joka ottaa kiinteistönsä hyvinvoinnin erittäin vakavasti. Ikkunankarmeissa on moitteeton uusi maalipinta, ja pensasaita on muotoiltu pikkutarkasti. Omenapuut ja syreenipensaat on niin ikään leikattu huolellisesti.

Mitä tässä kukoistavassa brommalaisidylyllissä on voinut tapahtua?

Emma huitaisee sinnikkään hytтын kasvoiltaan ja koputtaa tyylikkään 1920-luvun talon oveen. Kollega Fardosa Norisin korpinmustat hiukset kiiltelevät auringossa, kun hän löysää tiukalle vedettyä poninhäntää niskassaan.

Ulko-ovi avataan selälleen, ja rotevatekoinen mies, jolla on päähkinänväriset tyhjät silmät, päästää heidät sisään.

Hän on vähintään satayhdeksänkymmentäsenttinen.

Sähköinen lukitusjärjestelmä kilahtelee taustalla.

»Tulittepa te nopeasti», mies toteaa sivellen epätasaista parransänkeään.

Hermostunut tai stressaantunut, ehkä molempia.

Viisikymmentäviisivuotias Seppo Koskinen on tehnyt vaimostaan katoamisilmoituksen ja uskoo tämän joutuneen rikoksen uhriksi. Paikalle tullut poliisipartio siirsi asian rikospoliisille kuultuaan Sepon selonteon. Ampumistapausten ja räjähdysten välissä tuntuu olevan harvinainen tauko, joten Emma ja Fardosa saivat ajaa paikalle kartoittamaan tilannetta.

»Istutaan sohvalle.» Seppo ohjaa poliisit maalarinvalkoiseen olohuoneeseen, jossa on rintapaneelit ja katto-ruusukkeet.

Neljä ristikkoikkunaa antaa puutarhaan. Ohuet verhot peittävät näkymän osittain. Keltainen naapuritalo jää melkein piiloon harittavahaaraisen koivun, valtavan kultasateen ja valkoisen syreenin taakse.

Kaunis vuodenaika, joskin kuumuus käy voimille.

Keskittymiskyky kärsii, ja Emmalla on koko ajan jano.

Siitä ei tosin voi syyttää yksin lämmintä kesää, hän ajattelee ja tukahduttaa haukotuksen.

Rikospoliisina Emman ei sentään tarvitse pitää paksua virkapukua eikä tuntea itseään käveleväksi saunaksi. Työpäivä päättyy pian, ja hän kaipaa jo kotiin ja suihkuun. Haluaa juoda kerralla litran zero-kokista.

Mutta ennen sitä heidän on yritettävä selvittää, mitä Eva Koskiselle on tapahtunut.

Seppo istuu isoon lepotuoliin, ja Emma haluaisi päästä

vastapäiselle sohvalle, mutta sille on levittäytynyt valtava punalaikullinen kissa, suurin jonka Emma on eläessään nähnyt.

Tupsukorvien takia eläin muistuttaa erehdyttävästi ilvestä.

»Se on Bonnie, Evan Maine coon -kissa», Seppo kertoo kysymättä. »Bonniin ja Clyden mukaan. Hankin kissan Evalle syntymäpäivälahjaksi muutama vuosi sitten. Se on Evan silmäterä.»

Kissa naukuu ja suoristaa käpälänsä kuullessaan emäntänsä nimen. Emma istuu sohvan reunalle tietäen, että juuri kissat voivat olla arvaamattomia. Mutta Fardosa istahtaa ison kissan eteen, vaikka elukalla on terävät hampaat ja kynnet.

»Onko teillä muuten jano?» Seppo ojentaa kätensä kohti vesikannua, joka on valmiina lasisella sohvapöydällä.

»On, kiitos», Fardosa vastaa ja heiluttaa kättä kasvojensa edessä. »Mielettömän lämmin päivä.»

»Puhumme joka vuosi ilmastonin asennuttamisesta, mutta aina se on vain jäänyt.»

Seppo nostaa kannua ja läikyttää muutaman pisaran kaataessaan vettä laseihin. Hän laskee kannun käsi vapisten pöydälle.

Seinällä hänen takanaan riippuu kehystetty mustavalkoinen perhekuva. Evalla on omenan muotoiset kasvot, ja hän hymyilee kireästi kameraan, mutta Sepon ilme on rennompi ja eloisampi. Toinen on luonteeltaan kylmä ja toinen lämmin, Emma ajattelee vaikka ei tiedä heistä mitään. Valokuvat eivät tietenkään kerro muuta kuin sen, miten luontevasti ihminen osaa olla kameran edessä. Evan ja Sepon välissä seisoo lettipäinen lapsi jolla on kukallinen mekko. Eva on paljon Seppo lyhyempi ja hoikka. Tai oli, sillä kuvan täytyy olla vanha, koska Seppo näyttää nyt iäkkäämmältä. Enemmän rypyjä,

ohuimmat ja harmaammat hiukset. Hiusraja korkealla. Vyötäröllä monta kiloa ylimääräistä. Hän on ristinyt kädet syliinsä, ja kämmenselässä erottuvat paksut kiemurtelevat suonet.

»Aloita aivan alusta», Emma pyytää. »Olet kertonut jo kaiken kollegoillemme, mutta haluamme kuulla sen uudestaan. Työskentelemme poliisissa eri osastoilla.»

Seppo nostaa jalan toisen päälle. »Kaikki on niin hirveän typerää.»

Hänen farkuissaan on likatahroja, ehkä multaa, ja lyhyt-hihainen sammalenvihreä pikeepaita on ryppyinen ja hikininen.

»Kerro», sanoo Fardosa ja juo kulauksen vettä.

»Heräsin perjantaiaamuna ja nousin aamiaiselle. Eva ei ollut keittiössä, häntä ei näkynyt missään. En juuri kiinnittänyt siihen huomiota. Hän oli varmaan lähtenyt töihin sanomatta hei. Ei olisi ollut ensimmäinen kerta.»

Emma aavistaa katkeruuden häivän.

»Et siis herännyt Evan herätyskellon ääneen?» Fardosa kysyy ja työntää pois tassun joka tökkii hänen vyötäröään. Hän ei pelkää suunnatonta eläintä, joka voisi hotkaista hänet yhtenä kappaleena.

»En, meillä on omat makuuhuoneet», Seppo vastaa kiusaantuneena.

Se voi olla merkki parisuhteen ongelmista. Asiaa kannattaa hiukan kaivella, jotta Koskisen pariskunnasta saisi oikean kuvan.

»Miksi ette nuku samassa huoneessa?» Emma yrittää olla kuulostamatta syyttävältä tai tuomitsevalta.

Sepon kasvoilla käväisee varjo. »Eva väittää, että minä kuorsaan, mutta ei hänkään ole hiljainen nukkuja. Meillä on

iso talo ja mahdollisuus järjestää kummallekin omaa tilaa, ei siinä sen kummempaa.»

Seppo viittaa ympärilleen tilavassa olohuoneessa.

Vastauksen ei tarvitse olla sen monimutkaisempi, mutta silti. Emma ei haluaisi missään tapauksessa nukkua ilman Krilleä. Ei edes nyt kesällä, vaikka pysytteleekin enemmän omalla puolellaan sänkyä.

Hän katsoo yläkertaan vieviä kaartuvia portaita.

»Ovatko makuuhuoneet yläkerrassa?»

»Ovat», Seppo sanoo.

»Voimmeko käydä katsomassa?»

»Totta kai, jos uskotte, että siitä on apua.»

He nousevat portaita. Lattialankut naksuvat ja narisevat. Emma heräisi sellaiseen ääneen sikeästäkin unesta. Seppo osoittaa heti oikealla olevan huoneensa, jossa on vihreät seinät ja petaamaton parisänky. Hiukan tahrainen silkkinen päiväpeite on kasassa tuolilla. Seppo potkaisee ruudulliset kalsarit sängyn alle piiloon, mutta ei selittele sotkua mitenkään. Ja miksi selittelisikään? He eivät ole tulleet arvioimaan Sepon siivouksen tasoa. Aulan seinällä riippuu mustavalkoinen hääkuva, samaa tyyliä kuin perhekuva alakerrassa.

»Kaunis.» Fardosa pysähtyy aulaan Emman viereen.

»Kuinka kauan olette olleet naimisissa?»

»Kolmekymmentä vuotta. Ostimme talon heti häiden jälkeen.»

»Teidän täytyy siis viihtyä täällä.»

Seppo nyökkää kireästi ja ohjaa heidät ohi kylpyhuoneen, jossa on kattoikkuna ja tassuamme. Kauempana on pienempi huone. Sänky on Sepon parivuodetta kapeampi ja sijattu toisin kuin Sepon sänky, päiväpeitteessä ja koristetyynyissä on vaaleanpunaisen sävyjä. Emma seisoo keskellä neliön

muotoista huonetta, jossa on viisto katto ja näkyvät palkit, ja miettii, miksi talon emäntä on saanut pienen vierashuoneen ja yhden hengen vuoteen eikä päämakuuhuonetta.

»Milloin muutitte eri huoneisiin?» Emma kysyy.

»Saat sen kuulostamaan tosi dramaattiselta.»

Seppo levittää alistuneesti käsiään, ja kainaloiden hikiläikät näkyvät. »En muista tarkasti, mutta on siitä jo monta vuotta. Sen jälkeen kun Eva sai Bonnien. Sen kissanpenteleen.»

Siinä ei ole mitään uutta, ja asia saattaa olla täysin merkityksetön. Lähtiessään siististä huoneesta ja kaikkien siirtyessä portaisiin Emma ajattelee, että Sepon olisi pitänyt kuulla, jos Eva meni hänen huoneensa ohi alas. Lattia on vanha ja vaikeasti ennakoitava. Yläkerrassa ei ole mattoakaan vaimentamassa askelääniä.

He palaavat sohvalle ja istuutuvat.

Kissa makaa entisellä paikallaan.

Fardosa silittää sitä ja katsoo Seppoon. »Jos olemme ymmärtäneet oikein, et ole nähnyt Evaa torstai-illan jälkeen.»

»En niin, pitää paikkansa. Enkä ole kuullutkaan hänestä mitään.»

»Sanoit, että hän oli ehtinyt lähteä töihin perjantai-aamuna», Fardosa jatkaa. »Missä Eva on töissä?»

»Tukholman käräjäoikeuden hallinnossa.»

»Ottiko hänen esimiehensä yhteyttä ja kysyi, missä hän on?»

»Ei, sen takia en osannut ihmetellä mitään.»

»Mutta huolestuit sitten perjantai-iltana, kun Evaa ei kuullut kotiin, niinkö?»

Seppo raapii pientä haavaa kaulassaan. »Olin ehkä lähinnä kummissani. Ei ole Evan tapaista jättää ilmoittamatta, jos hän aikoi olla poissa. Minkä takia hän sitä salailisi?»

Raapiminen loppuu, ja Sepon kaulassa on pahan näköisiä tulipunaisia laikkuja.

»Suoraan sanottuna en vaivannut sillä päätäni, töissä meni myöhään. Hallinnollista paskatyötä. Firmassa on ollut paljon kaikenlaista.»

Äänessä on ylimielisyyden häivä, joka saa Emman valpastumaan. Puhuuko sureva ja peloissaan oleva mies tuolla tavalla kadonneesta vaimostaan?

»Sinullahan on rakennusalan yritys, vai kuinka?» Fardosa kysyy rauhallisesti.

»Niin on. Meillä on useita projekteja eri puolilla Tukholmaa, ja niissä on aina jotain säätämistä. Ja pieniä hankaluuksia.»

»Onko isojaakin ongelmia?» Fardosa tarttuu vesilasiin.

Huoneessa on lähes tukahduttavan kuuma.

»Kaikki on suhteellista.» Seppo kallistuu tuolissaan taaksepäin.

Emma osoittaa seinällä riippuvaa perhekuva. »Tuokin on hieno kuva. Onko siinä teidän tyttärenne?»

»On», Seppo vastaa ja huokaa raskaasti. »Puhuin Amandan kanssa juuri ennen teidän tuloanne ja kerroin tilanteesta.»

Tyttären täytyy olla jo kaksi kertaa sen ikäinen kuin kuvassa.

Emma ei osaa kuvitella, miten reagoisi jos hänen oma äitinsä yhtäkkiä katoaisi. Kauheaa.

»Miten hän suhtautui?»

»Toistaiseksi on aivan epäselvää, mistä tässä on kyse, joten yritin pehmentää asiaa.»

Miten pehmennetään katoamistapausta? Ei kuulosta helpolta tehtävältä. Vanhempana haluaa tietysti suojella lastaan armottomalta todellisuudelta. Kunnes se osuu kasvoihin kuin piiskanisku.

Emma kysyy tyttären puhelinnumeroa ja osoitetta. »Eikö hän ollut ehtinyt huolestua äidistään ennen soittoaasi?»

Sepon katse siirtyy Emmasta aulaan päin. Aivan kuin hän toivoisi jonkun tulevan sisään.

»Ei, hänhän on jo muuttanut kotoa. Ja oli siis autuaan tietämätön.»

Seinillä liikkuvia varjoja, kalvava tunne, että joku seuraa... Todellisuutta vai harhaa?

Nainen katoaa jäljettömiin Tukholman Brommassa. Rikostarkastaja Emma Sköld kollegoineen tekee kaikkensa selvittääkseen tapauksen, mutta tutkinta herättää enemmän kysymyksiä kuin antaa vastauksia. Miksi naisen aviomies odotti kolme päivää ennen kuin otti yhteyttä poliisiin? Tilannetta mutkistaa entisestään Emman sisko Josefin, joka on aloittanut poliisikoulutuksen. Josefin ei malta olla sekaantumatta tutkintaan, mutta keltanokkana hänellä ei ole aavistustakaan siitä, mihin hän on ryhtymässä...

9 789510 519349

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51934-9

Suomentanut Helene Bützow

PÄÄLLYKSEN TYPOGRAFIA: SANNA-REETA MEILAHTI

PÄÄLLYKSEN KUVAT: PEXELS, UNSPLASH

ALKUPERÄISPÄÄLLYS: MICHAEL CEKEN